

برای کمک
به سرمایه
گذاری‌های خرد
و کوچک در
طول اصلاحات
اقتصادی
در اندونزی،
دولت اقدامات
گوناگونی مثل
برنامه‌های اعتبار
خرد، تسهیل
روندهای ثبت
کسب و کار،
آموزش کسب و کار
و مشاوره فنی را
معرفی کرد. این
نوآوری‌ها با هدف
کمک به رشد
کسب و کارهای
کوچک، ایجاد
شغل، کاهش فقر
و نابرابری انجام
شد

همچنین تاب‌آوری اجتماعی فراوان توانستند در برخورد
با بحرانی مانند همه‌گیری کرونا، اترشهرها را نیز قرنطینه
کنند. کشورهای دیگری نیز وجود دارد که برای تصمیم‌های
جزئی مانند جابه‌جایی کشاورزان پیرامون یک دریاچه دچار
مشکل می‌شوند.

رشد تاب‌آوری اجتماعی تا حد فراوانی بر رشد ظرفیت
اجرایی دولت‌ها تأثیرگذار است. دولت‌ها در مواقع بحران
به این عامل کلیدی تکیه می‌کنند و به کمک آن می‌توانند
اصلاحات را انجام دهند. در صورت کمبود تاب‌آوری
اجتماعی نیز دولت‌ها تلاش می‌کنند تا با انجام برخی
اقدامات آن را رشد دهند. از جمله دولت‌های بحران‌زده در
دوران معاصر می‌توان به دولت اندونزی اشاره کرد که بر اثر
بحران مالی آسیا در سال ۱۹۹۷، اقتصاد آن تا مرز فروپاشی
پیش رفت. اندونزی پس از بحران با رئیس‌جمهور مستعفی
تلاش کرد با رشد تاب‌آوری اجتماعی اصلاحات را آغاز کند،
اصلاحاتی که امروز به اقتصاد تریلیون دلاری اندونزی ختم
شده است. بحران مالی آسیا در سال ۱۹۹۷ اثری شگرف
بر اقتصاد اندونزی گذاشت. این بحران زمانی آغاز شد که
تایلند پول رایج خود، «بات» را شناور کرد و به دنبال آن
ارزش بات شدیداً کاهش یافت. این مسأله موجب واکنشی
زنجیره‌وار در کل منطقه شد به گونه‌ای که روپیه اندونزی و ارز
کشورهای مالزی، فیلیپین و سایر کشورهای آسیایی شدیداً
دچار کاهش ارزش شدند. این بحران اثری مخرب بر اقتصاد
اندونزی گذاشت. ارزش روپیه اندونزی بیش از ۸۰ درصد
در برابر دلار آمریکا کاهش یافت. این افت ارزش روپیه
باعث اوج گرفتن تورم و سخت‌شدن بازپرداخت بدهی‌ها
برای کسب و کارها و تجار شد؛ زیرا عمده این بدهی‌ها به
دلار بود. بسیاری از بانک‌ها و شرکت‌های اندونزی بدهکار
و سپس ورشکسته شدند. بیکاری اوج گرفت و سطح فقر
مکرراً افزایش یافت. دولت برای پاسخ به بحران مجبور شد
اقداماتی جدی، از قبیل بستن ۱۶ بانک و غیرخصوصی کردن
۷ بانک دیگر را در دستور کار قرار دهد.

غلبه بر بحران مالی آسیا در سال ۱۹۹۷ جریانی طولانی و
پرافت و خیز برای اندونزی بود و این کشور با انجام اصلاحات
اقتصادی و سیاسی عظیم توانست آن را انجام دهد.

اجرای اصلاحات اقتصادی

اندونزی اصلاحات اقتصادی را پس از بحران مالی آسیا در
سال ۱۹۹۷ با هدف تثبیت اقتصاد، کاهش تورم و افزایش
بهره‌وری بخش مالی انجام داد. این اصلاحات شامل
ایجاد نظم مالیاتی، اصلاحات سیاست پولی، ساختاردهی
دوباره بخش مالی، یکپارچه‌سازی بانک‌ها، خصوصی‌سازی
شرکت‌های دولتی و آزادکردن تجارت است. این معیارها به
اندونزی در جبران این بحران و بازگشت به رشد اقتصادی
کمک کرد. این موارد برای افزایش بهره‌وری و استحکام
اقتصادی ضروری بود و علاوه بر رفع بحران، خطر بحران‌های
مالی آینده را هم کاهش داد و باعث سرمایه‌گذاری خارجی
بیشتر در کشور شد.

ساختاردهی دوباره بخش مالی

پس از بحران مالی آسیا در سال ۱۹۹۷، اندونزی با موانعی
مهم مانند بانک‌های ضعیف، میزان گسترده‌ای از وام‌های
غیرجاری و وجود نداشتن شفافیت و پاسخگویی در
بخش مالی مواجه بود. اندونزی برای بازسازی بخش
مالی اصلاحاتی را انجام داد که برخی از آنها در ادامه
مطرح شده است. اول، آژانس بازسازی بانکداری اندونزی
(IBRA) در سال ۱۹۹۸ برای نظارت بر ساختاردهی دوباره
و یکپارچه‌سازی بانک‌ها در اندونزی تأسیس شد. IBRA

مسئول تصمیم‌گیری در مورد وام‌های غیرجاری، اصلاح
ساختار مالی بانک‌هایی که به نظر می‌رسید قادر به پرداخت
بدهی‌ها نیستند و بستن بانک‌های ضعیف بود. به علاوه،
دولت برای اصلاح ساختار مالی بانک‌هایی که به نظر
می‌رسید قادر به پرداخت بدهی‌ها باشند، مقداری سرمایه
به نظام بانکی تزریق کرد. جریان اصلاح ساختار مالی شامل
فروش اوراق قرضه دولتی به سرمایه‌گذاران در ازای سهام
بانک‌ها می‌شد. IBRA بانک‌های ضعیف‌تر را با بانک‌های
قوی‌تر ادغام می‌کرد تا مؤسسات مالی بزرگ‌تر و استوارتری
ایجاد کند. دولت همچنین یک نظام بیمه‌ای برای محافظت
از سپرده‌گذاران در صورت رخ دادن مشکلات بانکی ایجاد
کرد. اندونزی همچنین برای رشد بهره‌وری و شفافیت بخش
مالی به تنظیم‌گری رو آورد.

کمک به رشد سرمایه‌گذاری خارجی

دولت اندونزی برای ایجاد رشد اقتصادی پس از بحران مالی
آسیا، مسیری برای جذب سرمایه‌گذاری خارجی در پیش
گرفت. او محدودیت‌های جذب سرمایه‌گذاری خارجی را
کاهش داد و انگیزه‌هایی برای جذب سرمایه‌های خارجی
ایجاد کرد. دولت اندونزی همچنین در زیرساخت‌ها نیز
سرمایه‌گذاری کرد و با انجام اصلاحات قانونی و تنظیم‌گری
از کشورش چهره‌ای جذاب برای سرمایه‌گذاری خارجی
ترسیم کرد. این اقدامات کمک کرد تا اندونزی به یکی از
دریافت‌کننده‌های اصلی سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی در
آسیای جنوب شرق تبدیل شود.

مقاومت اجتماعی در روپاری با اصلاحات

در طول اصلاحات اقتصادی در این کشور، مقاومت اجتماعی
در برابر اقداماتی از قبیل آزادکردن سرمایه‌گذاری خارجی،
کاهش کمک‌های مالی و ساختاردهی دوباره بخش بانکی در
کشور به جریان افتاد. برخی، این اقدامات را به عنوان تهدیدی
برای کسب و کارها و کارگران محلی می‌دیدند. کارگران،
اتحادیه‌های آنها و سازمان‌های مدنی در دوران اصلاحات
به قصد نیل به شرایط کاری بهتر و دستمزد و محافظت‌های
اجتماعی بیشتر دست به اعتراض می‌زدند. این اعتراضات
عمدتاً مسالمت‌آمیز و بعضاً خشونت‌بار بودند. با وجود
این، دولت اندونزی با هدف رشد تاب‌آوری جامعه در برابر
اصلاحات، برنامه‌های امنیت اجتماعی را برای حمایت از
جوامع آسیب‌پذیر مانند خانواده‌های کم‌درآمد و کشاورزان
گسترش داد. برخی از برنامه‌های کلیدی به شرح زیر است:

• **یارانه به مواد غذایی:** دولت برای کمک به کاهش اثر
قیمت‌های فزاینده بر خانواده‌های کم‌درآمد، مساعده‌هایی
برای مواد غذایی اساسی مثل برنج و روغن خوراکی فراهم
آورد. یکی از برنامه‌های اصلی برنامه «راسکین» بود که در
سال ۱۹۹۸ کلید خورد. از این برنامه با عنوان «برنج برای
فقرا» نیز یاد می‌شود. در این برنامه خانواده‌های واجد
شرایط سهم ماهانه‌ای از برنج یارانه‌ای دریافت می‌کردند.

• **یارانه نقدی:** برنامه کلورگا هاراپان (PKH) برنامه یارانه
نقدی مشروط است که دولت با هدف کاهش فقر و بهبود
رفاه خانواده‌های بسیار فقیر کشور آن را اجرا کرد. این برنامه
یارانه‌های نقدی برای خانواده‌های واجد شرایط فراهم
می‌آورد تا دسترسی آنها به خدمات اساسی مانند مراقبت
از سلامت و آموزش را افزایش دهد. این خانواده‌ها به کمک
این یارانه‌ها همچنین ترغیب می‌شدند برای سلامت و
آموزش فرزندان‌شان بیشتر هزینه کنند.

خانواده‌ها برای احراز شرایط دریافت یارانه نقدی باید به
عنوان فقیر یا نزدیک به فقیر طبقه‌بندی می‌شدند و همچنین
دست‌کم یک کودک زیر ۱۸ سال یا یک زن باردار می‌داشتند.